

@encampanya

EL LLIBRE D'AUTOBÚS DE CAMPANYA

El twitter que (no) fa riure els polítics

Amb pròlegs de Pere Navarro, Anna Gabriel, Jordi Basté
i Alfons López Tena

Columna

EL LLIBRE D'AUTOBÚS DE CAMPANYA

El twitter que (no) fa riure els polítics

© Autobús de campanya, 2016
© del pròleg, Jordi Basté, 2016
© del pròleg, Anna Gabriel, 2016
© del pròleg, Alfons López Tena, 2016
© del pròleg, Pere Navarro, 2016
© de les Il·lustracions, Jaume Bach, 2016

Primera edició: Abril del 2016

©Columna Edicions, Llibres i Comunicació., S.A.U.

A. Diagonal, 622-644 - 08034 Barcelona

www.columnaedicions.cat

ISBN: 978-84-664-2056-3

Dipòsit legal: B. 1991-2016

Imprès a: Liberduplex

Disseny i maquetació: Pau Santanach

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

PRÒLEGS

Pere Navarro	9
Anna Gabriel	14
Jordi Basté	16
Alfons López Tena	18

25-N

El dia en què CDC es va fer indepe	22
La Fàtima catalana	29
El Tribunal Constitucional enjudicia l'Estatut	35
Eleccions 2012: majoria absoluta «interruptus»	38
El món ens mira	45
Don Fèlix arriba tard	51
La petita venedora de llumins a La Camarga	56
La caputxeta que no era vermella	60
Tertuland	63

9-N

La fractura social	72
Els desitjos ridículs	76
Concert per la Llibertat	80
¿A qué piso vas, gånster?	94
Un comitè, un cavall, un camell i una pregunta	109
Bienvenido, Mr. Pablemos!	113
Coses de l'idioma	119
La fàbrica del PSC	125
El vestit nou del rei Artur	133
Good bye, Duran	137

27-S

«La he liao parda»	144
Recorda el meu nom: Adako Lau	149
Adéu, Duran	157
«Puc ser el primer o puc ser l'últim»	164
La regeneración y esas mamandurrias	170
El guateque	177
Independencia charnega	185
Sirenes a Mitre	188
Mai un home...	196

#ENTREVISTESBUS

209

El dia en què CDC es va fer indepe

Francesc Homs, Quico Homs, va arribar a Palau com cada dia, a les nou del matí. Els operaris ja estaven instal·lant l'escenari on dies després es farien els concerts de la Mercè. En arribar a la seva taula es va trobar un pòstit enganxat a la pantalla de l'ordinador. «Vine quan arribis. MHP». Va desenganxar curiosament el pòstit, meravellat encara d'aquell prodigi de la màgia. Va agafar el pòstit delicadament i el va deixar al calaix. En tenia una col·lecció que, esperava, forniria el seu museu a Taradell. «La sala dels pòstits», en diria, fent bona la seva fama de tipus imaginatiu i amb inventiva.

Va picar a la porta del despatx del Molt Honorable President i va entrar-hi. Mas estava ajagut amb el cul al sofà que hi tenia per a les visites, els peus sobre la taula i les sabates perfectament alineades al costat. Tenia els ulls tancats.

—A veure, Quico —va dir sense moure un sol múscul—. Em pots explicar quina part de la frase «No vull que la mani de l'Onze de Setembre esdevingui una orgia independentista» no vas entendre?

—Home, president. La gent es va comportar més que correctament. Alguns *piquitos*, sí. En Santi ja saps com és... així, poc mirat, però... res d'escandalós.

—Entesos, Quico, gràcies. Però no era això —va dir Mas tot incorporant-se i fent una pausa dramàtica abans de cridar—: Ets un imbècil! Has fet que TV3 s'estigués tot el maleït estiu comptant quants autobusos baixarien a Barcelona a la Diada. Que sortissin iaies encantadores amb samarretes de Sangtraït fent el tàper per venir cap aquí. Has permès que semblés que manifestar-se per la independència semblava una cosa normal i no una *fricada*. Les manifestacions independentistes eren allò que et trobaves a la plaça

d'Urquinaona quan sorties de la Brasserie Flo de menjar els maleïts canelons. Ho entens, Quico? Només un **chotis agarrao** és més lluny del que ha estat sempre Convergència! I les presidentes de les entitats... com es diuen?

Siusplau, aquesta setmana no convideu a jugar a cap joc d'estratègia Quico Homs. No és la setmana.

#25N #arturtincunaideafantàstica

—Muriel Forcadell i Carme Casals.

—Això! Que no ho veus, que has creat uns monstres? Que ara ens opinaran de tot i que els mitjans se les escoltaran? I que d'aquí a quatre dies em diran, a mi, a mi!, quan haig de convocar les urnes o que volen ser diputades?

—Artur, exageres —va fer Homs tractant de dibuixar un somriure de compromís—. Només et falta dir que seran presidentes del Parlament. I aquestes es conformen a venir a Palau a fer el te amb galetes el dimecres a la tarda amb mi. Sempre que no hi hagi Champions, és clar.

Artur Mas es va aixecar. Homs se'l mirava sorprès. El president va tornar a seure calçat ara amb les sabatilles-conillet que li feien descansar tant els peus. A més, s'havia servit un Cacaolat amb **truca**, com li agradava dir. De fet, la beguda no amagava res en especial. Més enllà del fet que no era Cacaolat sinó «batido de cacao» de la marca Pascual. Però el president creia que dient això del **truca** i picant l'ullet ajudava a construir una nova imatge d'ell mateix. No feia pas gaire que havia acabat les sessions amb un **coach** especialitzat, el mateix que havia convertit el pusil·lànim d'Aznar en una mena de Capitán Trueno als ulls de l'opinió pública espanyola. El **coach** li havia preparat un dur programa que incloïa, per exemple, l'obligació de dir dotze cops al dia «cony» com a interjecció, sis com a substantiu i tres com a exclamació. Va ser en aquella fase, curiosament, quan les seves relacions amb Josep Antoni Duran i Lleida van millorar ostensiblement.

—Molt bé, Quico —va repetir, més serè—. I ara què cony hem de fotre? —cada cop que deia «fotre», Mas recordava que era la traducció catalana de «joder» i, instintivament, serrava la mandíbula.

—Anar a eleccions. Passar de seixanta-dos a setanta-dos i forçar l'Estat a acceptar un referèndum. I com que no voldran, haurem de negociar. I en traurem un pacte fiscal o similar, i qui dia passa, any empeny. Pensa que Rajoy és en el primer any de mandat i, per tant, encara pot prendre decisions incòmodes perquè té tres anys per endavant per fer-les oblidar. Si d'una cosa pots estar-ne segur és que el PP i Rajoy no s'estaran de braços plegats. Actuaran ràpid, com qui s'empassa un xarop. I nosaltres serem els herois de Catalunya i dels empresaris.

Homs se sentia segur. Dominava la demoscòpia o, si més no, dominava els demoscòpics del Govern. No en va ell els havia nomenat i s'encarregava de recordar-los a qui devien la casa a la Cerdanya.

—I amb quin missatge anem a les eleccions, *spin doctor*? — va preguntar amb un somriure de suficiència Mas, tot apuntant-se mentalment que prohibiria que TV3 emetés mai *El ala oeste de la Casa Blanca, The West Wing*, com a la gent de segona fila del Palau de la Generalitat (és a dir tots) els agradava dir quan comentaven els episodis a la màquina del cafè.

—Amb el de la independència. —Ho va dir ràpid. Com qui creua un llit de brases. Va sonar, de fet, com un *indpnia*.

—Tu ets boig. Si surt la paraula *independència* de la boca d'algun convergent, t'envio a Madrid. En direm Estat propi. Tampoc cal que la gent normal agafi el cotxe i es planti a Perpinyà la nit de les eleccions.

—Però Artur, ja ho vas veure l'altre dia. La independència ja és cosa de la gent normal. Tu mateix ho has dit. Les iaies cridaven entusiasmes «Què vol aquesta gent: un país d'Europa» i «Què vol aquesta tropa?: un país independent».

Mas es va tornar a aixecar. Es va posar d'esquena a Homs i va dubtar entre trencar-li el got del Cacaolat al cap o posar-li la mà a l'espalla amistosament. Va fer això últim.

Per ser la mà dreta d'Artur Mas i animar-lo a escalabrar-se a unes eleccions anticipades, per liar-la tan sovint, Quico Homs.

#cataladelany

—Molt bé, Quico. Proposes carregar-te trenta-cinc anys de fer la puta i la Ramoneta. De pactisme. I a partir d'ara, des de Madrid ens trauran tota la merda acumulada. Només que en sortís el tres per cent de tota la que tenim, ens colga com si fos la neu de l'Himàlaia després d'un crit d'en Cuní. I què hi diu, en Duran, de tot això?

Homs va agafar el mòbil i va buscar el contacte del democratacristià. De fet, va trobar tants contactes del democratacristià que va desistir i va marcar el telèfon del líder de CiU a Madrid.

—Diu que està «apagado o fuera de cobertura».

—Collons, en Duran. Sempre igual —va fer Mas mentre va localitzar un altre telèfon a la seva agenda Enri. Mas tenia un sistema propi, en clau, d'entrades telefòniques. Va resseguir amb el dit la línia on havia escrit «Duran Recreo» i va marcar un número. Homs el va veure marcar el 91 i va entendre que era un fix.

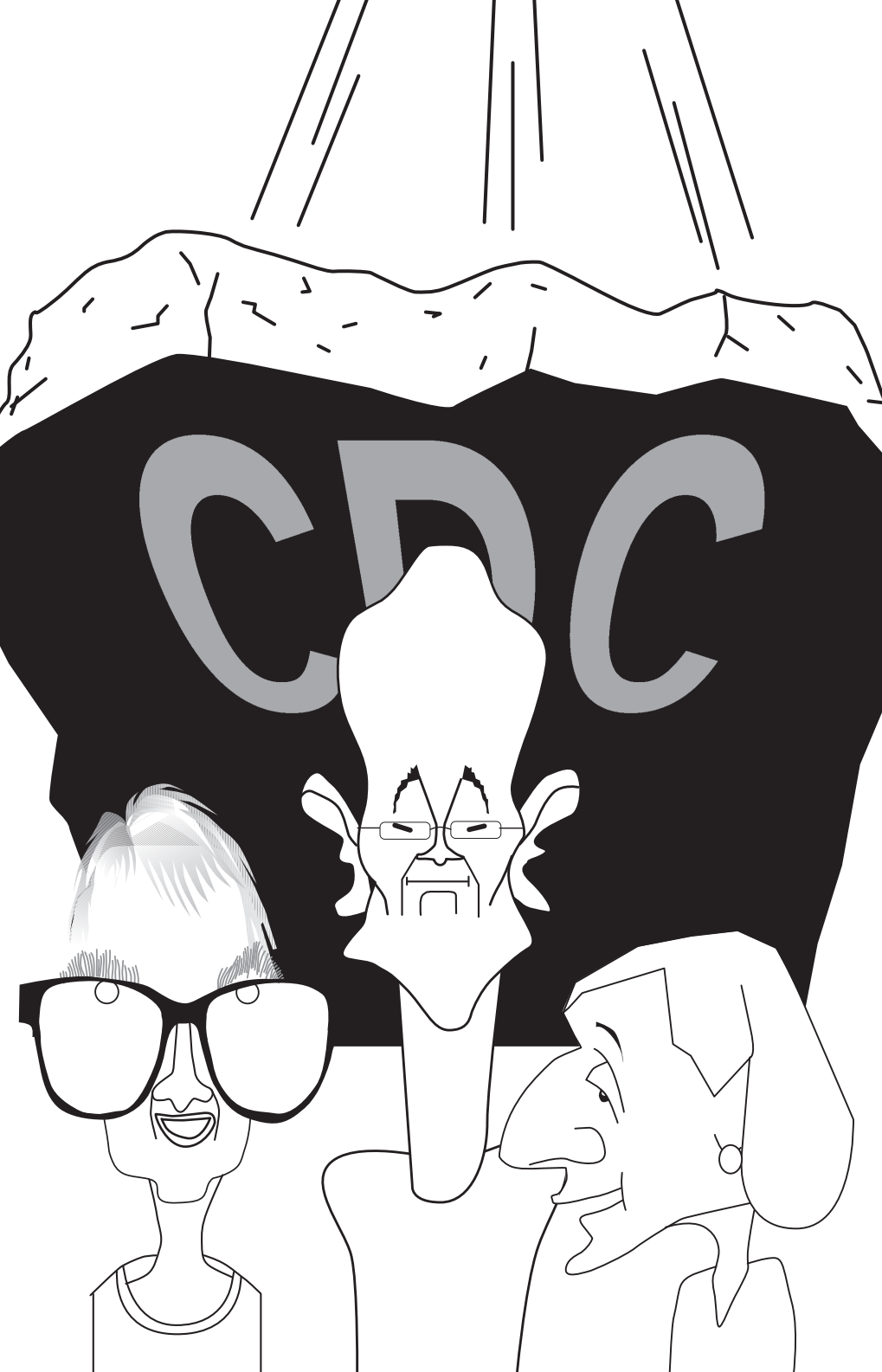
—Té, posa-t'hi i demanes per Bola de Billar —va fer donant l'auricular a Homs, i davant la cara de sorpresa del conseller de la Presidència va aclarir—: És per despistar el CNI.

Homs es va posar dret i va esperar que algú respongués.

—Hola, buenas tardes —va fer Homs fent gala del seu millor castellà—. Quisiera hablar con el señor Bola de Billar... ahá... ya... sí... espere un momento. —I mirant Mas va dir—: La seva secretària diu que està «atado de pies y manos y no se puede poner».

—Digue-li que li digui el següent: «Tus amigos se han vuelto independentistas».

Homs va transmetre les ordres i va penjar tot dient «No sabia que en Duran tingués una secretària llatinoamericana». I com a nota mental va afegir per a ell mateix «Haig de parlar més amb la Toñi quan vingui a casa a fregar. Si mai acabo a Madrid, Déu no ho vulgui, haig de polir el meu espanyol».

El nostre tuit 6666 només podia anar dedicat a Quico Homs.

#sofre

No havien passat ni trenta segons que el mòbil de Mas va sonar. Era Duran.

—Hola, Duran. No, no és broma. Ara som independentistes. Sí, noi. Doncs t'hauràs d'aguantar. Ja ho sé, que et tenen ben agafat pels collons, ja. És el que hi ha. La teva presidència de la Comissió d'Exteriors del Congrés, dius? Ui, no. No hi havia caigut. Mira, encara passaran uns mesos abans no hàgim de tallar tu i jo. Així que encara tindràs temps de fer un parell de viatges a Llatinoamèrica i resoldre els assumptes que tinguis pendants allà... Sí, sí... fes. Ja parlarem en un altre moment, d'acord... No prenguis mal. Apa, petons.

Mas va penjar el telèfon i va sospirar alleugerit.

—Molt bé, Quico. Ara explica'm com farem la campanya i com assolirem els setanta-dos. No vull ni pensar que en tregui seixanta-set i hagi de dependre del vot d'aquell monjo de novel·la d'Umberto Tozzi, *En el nombre de Rosa*.

—Qui?

—En Junqueras.

—Ah. No pateixis. La campanya que jo he pensat és molt subliminal. Nosaltres, els catalans, som el poble jueu —la Rahola es va desmaiar quan l'hi vaig explicar, sort que em vaig poder apartar ràpid— i hem estat tres-cents anys esperant el Messies, que òbviament ets tu. Tu ens obriràs el mar Negre...

—Roig.

—Tant li fot, el que et vagi millor. I ens portaràs a la Terra Promesa. A Google he trobat unes fotos d'una pel·li [#http://pel.li/](http://pel.li/) antiga que m'han inspirat el cartell. I el lema no sé d'on l'he tret. «La voluntat d'un poble». Però sona bé, i té reminiscències absolutament democràtiques. La voluntat d'un poble, urnes...

—Sona bé. I tens alguna enquesta que secundi això dels setanta-dos?

*Catalunya: mil·lenària nació europea on el portaveu Homs
rep tractament mediàtic de Churchill.*

—En tenim una del CEO. Aquí la tens —li va dir tot donant-li el full dels «formatgets», l'única pàgina dels sondejos que Homs sabia desxifrar.

—Molt bé —va assentir Mas—. Al capdavant, no pot sortir res malament a la llarga. I escolta, i això de la Ce U Pe, CUP, que estan que si entren o no entren al Parlament, qui són?

—Ah. Uns bojos que no sortiran. Uns anarquistes anticapitalistes que funcionen de manera assembleària i que defensen els Països Catalans, la sortida de l'euro, de la Unió Europea i que volen perseguir la corrupció i els diners evadits.

—Collons. Són pitjors que en Duran i en Junqueras junts —va dir Mas tot rient—. Sort que no m'hi hauré d'entendre mai.